

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 73.530 van 7 mei 1998
in de zaak A. 55.736/VII-16.024.**

In zake : de n.v. ASTRA SWEETS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DE BOEL,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5

tegen :

1. de Vlaamse Milieumaatschappij,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. ASTRA SWEETS op 14 januari 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "het besluit van 26 oktober 1993 van de Adjunct-Administrateur-Generaal van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) betreffende het ongegrond verklaren van het bezwaarschrift van de verzoekende partij en het behouden van het aantal vervuilingseenheden op 4.534,55 VE en het bedrag van de heffing op 2.720.730 fr.";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 24 oktober 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. TRAEST die, loco Advocaat M. BOEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat D. DE MAESENEER die, loco Advocaat S. LIBEER verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partijen in de memorie van antwoord de onbevoegdheid van de Raad van State opwerpen; dat de verzoekende partij antwoordt dat het feit dat zij ook een beroep heeft ingesteld bij het Hof van Beroep te Gent, niet impliceert dat de Raad van State niet bevoegd zou zijn om kennis te nemen van voorliggend beroep; dat zij in haar laatste memorie nog aanvoert :

"Door het arrest nr. 46.523 dd. 15 maart 1994 heeft de Raad van State de vordering tot schorsing van de verzoekende partij met hetzelfde voorwerp als de huidige vordering tot nietigverklaring verworpen, omwille van de afwezigheid van de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Door aldus te oordelen heeft de Raad zich - minstens impliciet - bevoegd verklaard om te oordelen over de vordering(en) van de verzoekende

partijen, zodat hetzelfde oordeel ook thans terzake van de vordering tot nietigverklaring dient te worden gehandhaafd. Er mag worden op gewezen dat tijdens de schorsingsprocedure de exceptie van onbevoegdheid eveneens reeds door de verwerende partijen was opgeworpen, én dat het verslag ter zitting van het auditoraat toen besloot tot bevoegdheid van de Raad.

De verzoekende partij heeft reeds gewezen, en wenst dit te herhalen, dat artikel 35 quinquies decies § 2, 3° lid van de Wet van 26 maart 1971 (thans inmiddels gewijzigd) bepaalde dat de (bestreden) beslissing zelf diende te vermelden op welke manier daartegen in rechte kon worden opgekomen.

Artikel 3 van de bestreden beslissing (stuk 1) vermeldde precies dat ofwel voor de burgerlijke rechtbank, ofwel voor de Raad van State.

De verzoekende partij wenst tenslotte te wijzen op de, na inleiding van onderhavige procedure, tussengekomen wijziging van de Wet van 26 maart 1971.

Het huidige artikel 35 quinquies decies van de Wet van 26 maart 1971 bepaalt dat de beslissing van de adjunct-administrateur-generaal van de Vlaamse Milieumaatschappij (alleen nog) kan worden aangevochten door middel van de procedure van het fiscaal verhaal voor het Hof van Beroep. Op het ogenblik van de inleiding van de huidige vordering was dit zeker niet zo. De bevoegdheid van de Raad dient te worden beoordeeld op het ogenblik van de inleiding van de procedure.

Aangezien slechts nadien de procedure van het fiscaal verhaal in de wet is ingeschreven, kan geenszins naar analogie uit het - steeds bestaande - artikel 35 septies decies § 1 worden afgeleid dat vóór die wetswijziging ook reeds alleen het Hof van Beroep en niet de Raad van State bevoegdheid zou bezitten, precies wel integendeel.

Die wetswijziging is een argument temeer om te besluiten tot de bevoegdheid - in casu - van de Raad van State";

2.1. Overwegende dat artikel 25, § 1, van de wet van 26 maart 1971, luidt als volgt :

"Artikel 25, § 1 : De geschillen tussen een waterzuiveringsmaatschappij en een instelling of onderneming over geldsommen die hetzij wegens intekening op het maatschappelijk kapitaal of op een latere kapitaalverhoging, hetzij als bijdragen of als verzuimsrente verschuldigd zijn, behoren tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken";

2.2. Overwegende dat dit artikel nog steeds deel uitmaakt van de wet van 26 maart 1971; dat er voor het

Vlaamse Gewest echter van "afgeweken" wordt; dat eensdeels bij artikel 58 van het decreet van 12 december 1990 betreffende het bestuurlijk beleid "in afwijking van de artikelen 8 tot en met 32" van de wet van 26 maart 1971 voor het Vlaamse Gewest de Vlaamse Milieumaatschappij wordt opgericht, die de "waterzuiveringsmaatschappij" waarvan sprake in het overgeschreven artikel 25, § 1, is komen vervangen; dat anderdeels bij artikel 69 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 "in afwijking van de artikelen 8 tot en met 32" van de wet van 26 maart 1971, een "heffing op de waterverontreiniging" wordt ingevoerd, die de "intekeningen" en de "bijdragen" waarvan sprake in het overgeschreven artikel 25, § 1, is komen vervangen;

2.3. Overwegende dat gesteld dat het Vlaamse Gewest bevoegd was om ook van artikel 25, § 1, "af te wijken" in zoverre aldaar de rechterlijke macht bevoegd wordt verklaard, vastgesteld moet worden dat het dat ten tijde van het instellen van voorliggende vordering niet heeft gedaan;

2.4. Overwegende dat de bevoegdheidsregeling van artikel 25, § 1, overdraagbaar is op de geschillen omtrent de milieuheffingen die de "intekeningen" en de "bijdragen" waarvan sprake in artikel 25, § 1, zijn komen vervangen; dat, immers, ten aanzien van de vervuilende bedrijven de fundamentele wijziging bestaat in "het niet meer beperkt houden van de bijdrage- of heffingsplicht tot uitsluitend de ondernemingen die in openbare riool loosden" (Gedr. St., Vl. Raad, 424 (1990-1991) - nr. 7, 5, commissieverslag); dat een wijziging van die aard niet ook maar een vermoeden wekt dat de Raad van State de plaats van de burgerlijke rechter zou hebben ingenomen; dat daarbij nog twee zaken bedacht moeten worden : ten eerste, bij de invoering van

artikel 25, § 1, lijkt de wetgever niet eens gedacht te hebben aan de mogelijkheid dat de Raad van State bevoegd zou zijn, de bedoeling blijkt geweest te zijn "de burgerlijke rechtbanken bevoegd te maken en de bevoegdheid van de handelsrechtbanken voor sommige gevallen te vermijden" (Gedr. St., Senaat, 1966-1967, nr. 321, 30, commissieverslag); ten tweede, de algemene strekking van de wetgeving is dat voor geschillen over individuele fiscale beslissingen de rechterlijke macht en niet de Raad van State bevoegd is gemaakt; dat de exceptie gegrond is;

3. Overwegende dat verzoekster er terecht op wijst dat de eerste verwerende partij de Raad van State als één der instanties waarbij tegen het bestreden besluit in rechte kan worden opgetreden, heeft aangeduid; dat het dan ook gepast voorkomt de kosten ten laste van deze partij te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de eerste verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven mei 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,

R. STEVENS,
Mevr. V. WAUTERS,

staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.